

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 20-án. Advent 4. vasárnapján.

Kezdő ének: 303. dicséret 1. verse

Ének prédikációra készülve: 151. dicséret

Textus: Ézsaiás próféta könyve 9. rész 5-6. verse: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának főlő szeretete viszi véghez ezt!”

Kedves Testvéreim!

Elérkeztünk a célegyenesbe. Gyerekkorunkban már azt számoltuk ilyenkor, hogy a szünet kezdete után mennyit kell még aludni a karácsonyi ünnepig. Alig bírtuk kivárni, hogy végre ünnepeljünk. Felnőttként pedig sokszor pontosan az ellenkező folyamat játszódik le bennünk. Azt mondjuk, hogy már csak 4 nap van hátra és még mennyi minden elintézni való maradt. Alapvetően úgy gondoljuk, hogy jó lenne a hátralévő időt egy kicsit megnyújtani. Én úgy gondolom, hogy egyik sem lenne jó megoldás. Maga Isten is arra adott nekünk példát, hogy mindent a maga idejében tett meg, és ha kellett, akkor kivárta az éveket, évtizedeket, sőt évezredeket, hogy valamit elkezdjen.

Az idei adventben négy fontos fogalmat jártunk és járunk körül. Beszéltünk már a világosságról, az örömről és a békéről, a mai napra pedig az Ézsaiási prófécia csúcspontja maradt meg, a gyermek, aki nekünk adatott. A próféta még jövő időt használ, mi azonban már pontosan tudjuk, hogy mindez Kire vonatkozik. Egy gyermek adatik nekünk, aki az Úr Krisztus.

Ezzel kapcsolatban pedig a legfontosabb adventi kérdésünk az, hogy miért éppen gyermekként jött el Isten ebbe a világba? Hiszen megtehetette volna minden további nélkül, hogy felnőtt emberként jön el. Ahogyan Ádámról sem olvassuk azt, hogy gyermekként került volna a Földre, hanem felnőttként kezdte az életét, miért ne tehetette volna meg, hogy felnőtt ember képében kezdi el a Megváltó működését? Ő Mindenhatóként nincsen kötve semmilyen formában a mi életünkhöz, a mi időbeosztásunkhoz. Sőt, még az is lehet, hogy sokkal hatékonyabb lett volna így Jézus minden csodája, ha nem tudják egyetlen családdhoz, egyetlen városhoz sem kötni. Még Názáretben sem mondták volna lenézően, hogy nem közöttünk élnek-e a testvére is? Gondolkodjunk el ezen kicsit hosszabban is, hogy miért gyermekként jött el Jézus?

Mindenképpen azért, mert Isten így vállalta teljes egészében az emberlétet. Ha csak úgy belép ebbe a világba, akkor testet vesz ugyan magára, de annak nem lett volna genetikailag köze senkihez. Ha nem gyermekként jött volna el Jézus, akkor nem lett volna kockázata a szülői nevelésnek, a názáreti faluközösségnek, a főpapok ellenségeskedésének, hiszen mindenki tudta volna, hogy ez a Jézus különleges figura. Ha nem gyermekként érkezett volna el Isten közénk, akkor mindent a Mindenható intézett volna, az emberlétet pedig teljesen kizárta volna.

A csoda éppen az, hogy a Mindenható vállalta a kockázatot. Úgy döntött, hogy köti magát földi szülőkhöz, köti magát helyszínekhez, köti magát az emberek gonoszságához és minden rosszindulatához. Sőt, ami ennél is mélyebben kifejezi azt, hogy mit vállalt értünk Isten, hogy Ő, az örökkévaló, kötötte magát az időhöz. Ahhoz az időhöz, amiben megszületett és meghalt. Odaláncolta magát teljesen az emberléthez, mert ahogyan a próféta is megjövendölte, „egy gyermek születik nekünk, egy fiú adatik nekünk”.

Ez a gyermeklét pedig jelzi, hogy itt nem erővel és nem hatalommal lépett Isten közénk. Mondhatom nyugodtan azt, hogy így olyan lett, mint mi mindannyian. Nem lóg ki a sorból. Nem csodagyerek. Ugyanolyan csecsemő, mint bármelyik másik a több milliárdból, aki erre a világra született. Ez volt ugyanis egyedül az útja annak, hogy Isten teljességgel ember legyen. Micsoda óriási dolog ez. Hiszen ha belegondolunk abba, hogy ki is az igazán erős, akkor kimondhatjuk, hogy az, aki képes lemondani, mert tudja, hogy nem azon múlik az ereje. Ugyanez történik akkor is, amikor az édesapák gyermekeikkel birkóznak és hagyják legyőzni magukat. Nem lett erősebb a gyermekük, csupán lemondtak az erő gyakorlásáról. Isten pontosan ugyanezt tette. Lemondott a hatalom gyakorlásáról.

Milyen Istenünk van? Olyan, aki vállalta az emberlétet. Gyermekként érkezett el a világba. Ezzel pedig vállalta az én életemet is. Azt, amelyiket sokszor én is vállalhatatlannak tartok. Amelyikben sokszor szenvedés és nyomorúság van, amiben olykor felvillan valami csodás világosság, de ez miattam viszonylag ritkán esik meg. Az örökkévaló vállalt engem. A félelmeimmel együtt, a magányommal együtt, a kételkedő szívemmel együtt. Teljesen, mindenestől. Amikor karácsonyra készülünk, akkor ezért nem kell semmit si-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 20-án. Ádvent 4. vasárnapján.

ettetni, vagy hátráltatni, mert az életem nem azon múlik, hogy mit sikerül, vagy mit nem sikerül előkészíteni. Az én életem azon múlik, hogy mennyire tartozom ehhez a gyermekhez, aki nekünk született. Karácsony ünnepe pedig annak lehetősége, hogy ezt a kapcsolatot a lehető legszorosabbra fűzzük.

Ugyanakkor ez a gyermek mégsem csak egy gyermek. „Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz”. Mintha azt a képet használná, hogy mindent Ő fog elhordozni. Nem lesz semmi, amit ne tudna elvinni. Nincs olyan súly, amit ne lehetne ráhelyezni. Milyen jó ez. Ez a gyermek képes elhordozni a világ bűneit. Ha nem az Ő vállán lenne a hatalom, akkor erre képtelen lenne. Mégis Ő az, aki mindent elhordoz.

Most minden jelenlévőt egy rövid gondolkodásra hívok. Mindenki gondolja végig a terheit, amiket Jézus vállára tud tenni. A veszteségeket, amiket az évtizedek során megtapasztaltunk. Veszítettünk el úgy embereket, hogy megtértek a Teremtőhöz. Veszítettünk el úgy embereket, hogy elhagytak minket, vagy mi hagytuk el őket. Elmúlt idők baráti kötelékei, ezeknek fájdalmai köszönnek vissza, de itt van a gyermek, akinek vállára helyezhetjük ezeket. Aztán előjönnek a családi életben átélt kudarcok, az ott megélt fájdalmak, vagy éppen a magány, amely szorongatja az életünket. Ezeket a fájdalmakat is rátehetjük Jézus vállára.

Aztán a gondolataink elkalandoznak, és sokféle mulasztás jön elő, amikor megtehettem volna valamit, de nem tettem meg. Segíthettem volna, de nem segítettem. Meglátogathattam volna valakit, de nem látogattam meg. Sokszor pedig később nem volt rá lehetőségem. Ezeknek az elszalasztott eseményeknek az emléke is itt van, de odatehetjük a gyermek vállára, mert az uralom az Ő vállán van. Aztán jönnek elő bántságok, amiket én okoztam másoknak, és bántságok, amiket mások okoztak nekem. Munkahelyi küzdelmek is felvillannak, amikor nem sikerült úgy ellátni a feladataimat, ahogyan szerettem volna. A listát pedig nem lehet befejezni, mert mennyi minden összetorlódik, amit másként kellett volna, amit jobban kellett volna, amit szebben lehetett volna. Az ádventi prófécia pedig arra indít minket, hogy ezt ne a búsulás, a szomorzkodás, az önmarcangolás miatt gondoljuk végig, hanem azért, mert Jézus Krisztus, mint gyermek született nekünk és az uralom ma is az Ő vállán van és Ő ma is képes mindent elhordozni, amit Őrá helyezünk.

Ézsaiás ráadásul azt is elmondta a próféciaiban, hogy uralma növekedésének nem lesz vége. Milyen el-lentmondásnak tűnik ez. Éppen az előbb volt szó arról, hogy ez a gyermek mindenkinél hatalmasabb és bármit el tud hordozni, ráadásul Ő mindenható, örökkévaló, így semmiben nem lehet több. A próféta azonban ismeri az emberi lelket. Pontosan tudja, hogy nem ténszerűen fog növekedni Jézus hatalma és uralma, hanem személyesen az én életemben. Ha odafigyelek, ha odafordulok, akkor átélem, hogy valóban növekszik az Ő uralma az életemben.

Valamikor a XI. században élt egy ember, egy kereskedő Lyonban, akit Vald Péternek hívtak. Vallásos volt, eljárt a templomba, de ettől még az életében nem jelent meg komolyabban a Jézus követés gondolata. Amikor megérintette a szívét Jézus, akkor először végiggondolta, hogy mit is lehetne megváltoztatni az életében. A legelső, amit megtett, hogy a gazdag ifjú történetéből tanulva szétosztotta vagyonát a szegények között. Aztán amikor a Krisztusi szegénységet elérte, akkor elkezdte Jézushoz hasonlóan vándorprédikátor módjára hirdetni, hogy miről szól az evangélium. Mindezek után pedig az evangélium alapján átgondolta, hogy mit is hisz, hogy csak azt hirdesse, ami megfelel Jézus üzenetének és küldetésének. Mindent letisztított a prédikációiban, a tanításában, ami nem felelt meg az evangélium üzenetének. Az ő életében Jézus uralma növekedett. Először csak felszínesen volt jelen, aztán egyre mélyebben, életének egyre több részletét érintve. Akkor növekszik az én életemben is Jézus uralma, hogyha életem minél több részletét érinti.

Kedves Testvéreim! Az ádventi időszak annak a lehetősége, hogy a megjövendőlt és hozzánk már megérkezett gyermek jelen legyen az ünneplésben, de jelen legyen a mindennapokban is. Törekedjünk arra, hogy a mindennapok terheit átadjuk neki és legyen az Ő ereje minél teljesebb az életünkben, „mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és (...) uralma növekedésének és a békének nem lesz vége”.

Ámen!

Záró ének: 310. dicséret mind a 8 verse